

YAKAZA

DÜNDAR UÇAR
MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ
E-DERGİSİ

OCAK - 2025

İÇİNDEKİLER

- 02 OKULUM
- 03 YAKAZA
- 04 UMUT IŞIĞI
- 05 EBEDİ VATAN
- 06 ADI YOK
- 07 TEKERLEME
- 08 ASLAN VE KUŞ
- 09 MEVSİMLERİM KIŞ
- 09 VATAN
- 11 SIRT ÇANTASI
- 11 YAZMAK
- 12 BİLİNMEYEN YOL (1. Bölüm)
- 13 SOKAK LAMBASI
- 13 ÇİÇEĞİM
- 14 SOĞUK SULAR ALTINDA
- 14 ANILAR
- 15 SANCAKTAR
- 15 SESSİZ GEZGİN
- 16 MANİLER

<https://dundarucarmtandl.meb.k12.tr>

İNCİ TANELERİ

İstiridyenin içindeki inci gibidir yetenek. Bulup çıkarmadıkça küçük ve karanlık bir alanda sıkışıp kalır. Amacımız eğitim- öğretim olmakla birlikte çocuklarımızın kendini gerçekleştirmesine olanak tanımaktır. Bunu sağlayabilmek adına yaptığımız çalışmalarımızın içerisine bir yenisini daha ekleyebilmenin gururunu yaşamaktayız. Temennimiz, öğrencilerimizin istikrarlı ve içten çalışmalarına devam edebilmeleridir.

Duygularını, düşüncelerini tüm samimiyetiyle kağıda döken Geleceğin Yazarları' nın her daim yoldaşınız. Sözün önemini anlatmaya kelimeler yetmez; ama büyük şahsiyet Yunus Emre' nin şu dizeleriyle özetleyebilirim:

“Söz ola kese savaşı, söz ola kestire başı
Söz ola ağlı aşı bal ile yağ ede bir söz”

Söz sevdalısı çocuklarımızın kalemleri keskin, yoları açık olsun.

Okul Müdürü
Akın AKSAKAL

OKULUM

D ün gibi aklımızda okulun ilk günü
Ü mitle doldu öğrencilerin gönlü
N otlarımız iyiydi çalıştığımız müddetçe
D ostlarımızla yedik içtik eğlendik gönlümüzce
A ydın yarınlar burada bize kucak açtı
R üya gibiydi hocalarımızın ders anlatışları

U ğruna köle olunur bir harf öğretenin
Ç alışırız azimle hocalarımız hep bizimle
A rtık bu güzel rüyadan uyanıyoruz
R ahat olun hocam! Hepimiz mezun oluyoruz

M ücadelemiz başlar gerçek hayatla
T üm anılarımız kalacak hep aklımızda
A lışmamız zor olacak liseye vedaya
L ütfen bizi unutma Dünder Uçar MTAL

Mustafa YILDIZLI (12-B)

YAKAZA

Duyduğu sesle fırladı yatağından. Kilometrelerce yol koğuğuşmasına nefes nefeseydi ve kalp atışlarıyla tüm bedeni sarsılıyordu. Bilindik bir sestti. Duyunca yüreğini parçalayan, parçalanan yüreğinden bir damla kan bile akmayacak kadar soğuduğu, içinde cız eden bir ses.

Sonra oturdu yatağının üzerine. Zayıf ve çıplak ayaklarını durgun bir denize salınan küçük kürekler gibi bıraktıverdi aşağıya doğru. Yaşlı ruhunun aksine henüz sekizinde olan bu küçük kızın yorgun ayakları henüz yere değmiyordu bile. Biraz kendine geldikten sonra başını kaldırıp pencereden dışarıya baktı. Gökyüzü, sabahın ilk saatlerine yakışmayan kül rengi bulutlarla kaplıydı. Bu bulutlar üç yıl önce evi terk eden annesinin gidişiyle yüreğine yer eden bulutlara benziyordu. Üç yıldır baharlar ve yazlar hep bulutluydu, boğucuydu. En güzel anları bile bu bulutların arkasında silikleşiyordu.

Omuzlarının üzerinden iki yanına sarkan saçlarına ilişti gözü, ipek gibi parıldıyan saçlarına dokundu. Hayal meyal hatırlıyordu annesinin saçlarını örüşünü. Sıradan bir anın acı bir anıya dönüşmesi ne büyük eziyetti. Birden duyduğu sesi hatırladı. Ayağa fırladı. Evet onun sesiydi. Sebepsiz, zamansız bir ayrılığın içinde açtığı yaralarda neden yeniden güller bitmesindi? Pencereden içeriye güneş girmişti gülümseyerek. Bir umut, bir kalp sızısını ancak bu kadar hızlı silebilirdi.

Sesin geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Adımları tıpkı yürümeyi yeni öğrendiği zamanlardaki gibi ürkek ve cesaretsizdi. Ses yukarıdan geliyordu. İçerisinde eski olsalar bile işe yaramasalar bile bir yaşanmışlık olduğundan atmaya kıyılmayan eşyaların olduğu tavan arasından gelmişti. Oldum olası korkardı oradan. Ama şimdi başka. Orada bulmayı umut ettiği yürek yangınına düşünmek ürpertici merdivenlerin sessiz çığılığını susturuyordu.

Yavaş yavaş araladığı kapının ardında annesini bulma düşünceyle dolu yüreğinin sesi tavan arasının ürpertici sessizliğini bertaraf ediyordu. İçten iče aldatici olduğunu düşündüğu sese kayıtsız kalamıyordu. Açılan kapının tam karşısında duvarda asılı yılların yorgunluğunu üzerindeki tozda saklayan köşesi kırık bir ayna duruyordu. Aynaya bakınca vücudundaki tüm kanın ılık ılık dizlerine doğru aktığını hissetti. Aynadaki annesiydi. Hiç değişmemişti. Üç yıl önceki gibi şefkat ve vefasızlık arası bir bakışla bakıyordu yine. Ne dehşet verici bir bakış! Yılların içerisinde biriktirdiği özlem, öfke ve nefretle haykırdı

-Anne! Bu çığılıkla fırladı yatağından. Kan ter içinde nefes nefeseydi, odada bu çığılığı duyacak başka kimse yoktu. Elini çılgınca atan kalbine götürdü. Kalbi elinde atıyordu. Yaşadığı gördüğu yalan olamazdı. Onlar yalan olsa dahi ya hissettikleri? İçinde kor gibi yanan hasretle yeniden uzandı yatağına. Aynadaki yansımayı düşündü. Acısı bununla bile mutlu olabilecek kadar büyüktü. Bir damla yaş süzüldü gözünden.

Ayşegül Buse USTA (12-B)

Bir gece düşer karanlık en derine.
Yıldızlar bile saklanır sessizce.
Ama bil ki en zifri anlarda bile,
Bir yerlerde saklıdır umut,ince ince.

Kırılır belki, kanatların rüzgarda
Düşersin yere,yaralanmış dağlara
Ama kalkmak yeniden uçmak içindir.
Umutsuzluğun gönlünde açtığı yara.

Gün gelir,fırtına diner,güneş güler.
Kurur gözyaşların ye'sin hepten biter.
Bir tohum gibi filizlenir umutlar,
Kuru toprağa inat yeşillenir ümitler.

Unutma karanlık sonsuza dek sürmez.
Her geceyi bir sabah takip eder,
Ve insan,umuduyla büyür direnir.
İçindeki ışıkla yeniden dirilir.

Bu yüzen, sakla kalbinde bir kıvılcım
Çoğalsın,tutuşsun sende adım adım.
Çünkü umut her şeye inatla direnir.
Dünyayı güzel yapan budur,bilinir

Lidya Beyza Akar

UMUT IŞIĞI

EBEDİ VATAN

Ecdadın gölgesi düştü cihana,
Mazlumun duası vardı her yana
Zulme "DUR!" diyen bir töreyle büyüdük
Türk'ün kudretiyle tarihe yürüdük.

Oğuz'dan Osman'a yolumuz kutlu.
Adalet yolunda milletin aklı,
Kılıçla kazandı bu şanlı vatani.
Hilalin gölgesi, erlerin yoldaşı.

Denizleri aşan Fatih ile doğduk.
Şerefle yürüdük, zaferle yoğrulduk.
Sancağın dalgaları ufkumuzu sardı.
Cihanın bağrında hep Türk'ler vardı.

Şehitler toprağı kanla suladı,
Töreyle yükseltti kutlu bayrağı.
Ezelden ebede süren bu davayı,
Asil milletin kudretiyle kazandı.

On altı devlet kurduk unutulmaz.
Türk'ün töresinde yılmak olmaz.
Mazlumların yoldaşdır şanlı Ata'm
Dünya döndükçe bizimdir EBEDİ VATAN

Kaan Emir Kuyucu

ADI YOK

Gün doğarken güneşin ilk ışıkları şehrin sokaklarına sızıyordu. Yavaş yavaş, hayat uyanıyor; insanlar günlük koşuşturmalarına hazırlık yapıyordu. O gün, genç bir kadın kafasında birçok düşünceyle dolu, kafasını toparlamaya çalışıyordu. Kalbi tanımadığı birine karşı bir çekim hissediyordu ama kim olduğunu bilmiyordu.

İlk kez geçen hafta, parkta bir kitabın sayfalarını çevirirken karşısına çıkmıştı. Uzun boylu, derin çizgilere sahip bir adam ona bir gülümsemeyle yaklaştı. İkisi de o an aniden dönmuş gibi hissediyordu. Gözlerinde bir kıvılcım vardı; ama aralarındaki mesafe hemen kapanmadı. Adam, ona bir şeyler söylemek isterken cesareti yarım kaldı ve oradan uzaklaştı.

Kadın, o günden sonra her gün aynı parkta oturup onu beklemeye başladı. İçinde bir umut, bir beklenti vardı. Ama ne yazık ki her gün hayal kırıklığına uğruyordu. Günler geçtikçe parkın ağaçları ve çiçekleri ona dost olmuştu; ama o, adamın ismini bilmediği için içindeki boşluğu dolduramıyordu.

Bir akşamüstü, gökyüzü turuncu ve pembe renklere bürünmüştü. Hava hafif serindi ve hafif bir rüzgar esiyordu. Kadın, bir bank üzerinde oturmuş, ayacıklarını sallarken, dikkatini çeken bir ses duydu. Arkasında, o tanıdık gülümsemeyle birlikte aynı adam belirmişti. İçinde bir heyecan kabardı. Adamın yanına oturmasını beklerken kalbi hızla atıyordu.

-Merhaba, dedi adam, sesi sıcak ve derindi.

-Biraz daha cesaretli olmalıydım, seni burada görmek güzel.

Kadın gülümsedi ama kelimeleri kullanmakta zorlandı.

-Ben de seni görmek için buradayım, diye yanıtladı. İçindeki tüm duyguları kelimelere dökmek için çabaladı. İşte aralarındaki mesafeyi kapatacak an gelmişti.

-Adım yok, dedi adam, gözleriyle kadını hafif bir tebessümle incelerken.

-Ama belki bu isimlerin önemsiz olduğu anlamına gelir.

O andan itibaren, ikisi de isimlerini unutarak birbirleriyle sohbet etmeye başladılar. Göz göze geldikçe hissettikleri yoğun duygulara kayıtsız kalamaz oldular. Zaman hızla geçti, akşam güneşi yavaş yavaş kaybolurken onların kalplerindeki sıcaklık artıyordu. Belirsizlik, aşkın yanında daima bir gölge gibi duruyordu.

Birgün, kadın cesaretini toplayıp adamın yanına gitti.

-Biliyor musun, seni tanımak istiyorum. İsimlerin ne kadar önemi olduğunu bilmiyorum, ama seni tanımak istiyorum.

Adam kadının yüzünde kararlılık görüp

-Ben de seni tanımak istiyorum, dedi.

-Ama bazen isimler ruhun buluşmalarının önüne engel olabilir.

O gün birbirlerine hiç unutamayacakları bir söz verdiler.

-İsimlerimiz gizli kalacak; ama ruhlar her zaman birbirini tanıyacak.

Zamanla aralarındaki aşk daha da derinleşti. Parktaki bank onların en değerli buluşma yeri haline geldi. Her gün o ağacın altında hayatın getirdiği zorlukları birlikte aşmanın yollarını aradılar.

Bir akşam, gün batımında kadının yüreği bir kez daha korkuyla doldu. Adam ona doğru yaklaşıyordu ve gözlerinde bir kararlılık vardı.

-Sana bir şey söylemek istiyorum, dedi.

-Belki de şimdi sıradan bir isimle kendimi tanıtmanın zamanı geldi. Ama biliyorum ki seni sadece bu isimle değil, ruhumla sevdim.

Kadın, heyecanla kalbini dinledi.

-Bence isimlerden daha değerli olan ruhlarımızın bağları seninle birlikte olmanın verdiği huzur, her şeyden çok daha değerli.

Ve o an ikisi de anladı ki aralarındaki bağ, onları her türlü belirsizlikten koruyacak kadar güçlüydü. Geleceğin ne getireceği bilinmezdi; ama ikisi de birbirine duydukları sevgiyi her zaman hissedeceklerdi. İsimler belki kaybolmuştu ama aşkları, sonsuz bir hikaye gibi devam edecekti.

Tekerleme mekerleme
Dilimin ucunda şekerleme
Şekerlerim döküldü
İnci mercan saçıldı
Şıkır şıkır yere indi
Karşı dağdan ses geldi
Sese seslendim:
-Sen kimsin?
Dedi bana:
-Demem sana,sen kimsin?
Kim idi,ne idi,nereden geldi?
Bu sese ses vermek kimin fikriydi?
Fikrimi fırladıklar sarmış.
Fırıl fırıl her biri sararmış.

Sarı benzi şekerlemelere dalmış.
Sesi duyunca sendelemiş yeniden
Kalkıp seke seke sarkmış pencereden
Pencere tencere içinde şekerler tepe
tepe
Şekerlermi ses çalmış.
Almış tek tek hepsini dağa saklanmış
Sese seslendim:
-Nerede şekerlerim?
Dedi bana:
-Hepsini ben yedim!

Heja GEZER (10 - C)

TEKERLEME

ASLAN VE KUŞ

Bir zamanlar uzak bir ormanda büyük ve güçlü bir aslan yaşarmış. O ormanın en güçlüsü, her adımı ormanda yankı yapar ve sesi her köşeye ulaşmış. Ormanın tüm canlıları aslandan hem korkar hem de ona saygı duyardı. Onun izinde yürürlerdi. Aslan, gücünü ve kudretini her fırsatta sergileyerek ormanın kralı olduğunu herkese kanıtlardı.

Bir gün, bir değişiklik olmuş gökyüzünden parlak tüyleriyle zarif bir kuş süzüle süzüle inmiş. Aslan bu küçük yaratığı ilk gördüğünde biraz küçümsemiş.

"Ne kadar küçük bir kuş..." diye düşünmüş." Benim gibi bir aslanın yanında ne kadar güçlü ve önemli olabilir ki? Kuş yere konmuş ve kafasını kaldırarak aslana bakmış. Aslan, kuşun yanına yaklaşarak ona şöyle demiş:" Sen ne kadar küçük görünüyorsun öyle. Uçabiliyorsun; ama senin gibi birine ne denli özgürlük verilebilir ki? Ben ise ormanın kralıyım, her şeyi kontrol ederim. Gücüm, kudretim her şeyin üstündedir. Gökyüzü bile benden korkmalı..." Kuş, aslanın sözlerine güler gibi bir bakış atarak karşılık vermiş." Evet, sen büyük ve güçlü görünüyorsun; ama senin gücün sadece bir yerde sınırlıdır. Asıl güç kendi yerini ve zamanını bilmekte özgürlüğünü hiçbir şeyle kısıtlamamaktır. Benim gücüm, asla bir yere ya da hiçbir zamana bağlı değildir. Gökyüzünde süzülürken hiçbir engel bana karşı yamaz."

Aslan, kuşun söylediklerine biraz başkırıklıkla bakmış; ama yine de gücünden taviz vermemeye karar vermiş." Gökyüzünde uçmak güzel olabilir; ama ben karada güçlü bir avcıyım, kendi sınırlarım içinde bile her şeyin sahibi olmamı sağlayan kudretim var. Bütün ormanı kontrol ediyorum, kendi bölgemde kralım ve senin gibi bir kuşun burada ne işi var?" Kuş, sakın bir şekilde kanatlarını çırpmış ve gökyüzüne doğru yükselmiş. Rüzgarla birlikte hafifçe süzülmüş, aslanın gözleri önünde yükselerek uçmaya başlamış." Senin gücün yere bağlıdır. Aslan senin gözlerin daima karada ormanın her köşesinde aradığını bulmak için odaklanır; ama gökyüzü bambaşkadır. Burada kanatlarımı çırparak özgürlüğümü hissediyorum, benim için hiçbir sınır yok, hiçbir engel yok. Benim gücüm, her an her yerde özgür olabilmemdir."

Aslan, kuşun söylediği sözleri derinden düşünerek bakıyordu. Kuşun her çırdığı kanatla, havada daha da yükseldiğini görüyordu. Aslan karada gücünü, ormandaki hükmünü, kudretini her zaman göz önünde tutmuştu. Asla o an kuşun özgürce gökyüzünde süzüldüğünü görmek, ona başka bir şey hissettirmişti. Özgürlük, ona çok farklı bir güç gibi görünmüştü. Yavaşça başını eğmiş ve derin bir tene çekmiş. Kuş gökyüzünde bir başka dağın zirvesini aşıp gözden kaybolduğunda Aslan hala ona bakıyordu. Yavaşça ormanın derinliklerine doğru ilerlerken, kuşun sözleri Aslanın kuyruğunda yankılanıyordu." Benim gücüm sadece bir yere bağlı kalmaktan değil, her yerde özgür olabilmekten gelir." O günden sonra Aslan, yalnızca ormanın kralı olmanın ötesinde; gerçek gücün özgürlükten geçtiğini, zincirlere bağlı kalmadan her yerde ve her an özgürce hareket etmekte olduğunu anlamış. Aslan artık ormanın kralı olmaktan fazla bir şey olmadığını fark etmişti. Çünkü özgürlüğü, gerçekte en büyük güç olarak görmeye başlamıştı. O günden sonra, ormanın derinliklerinde, gökyüzünün sonsuzluğuna bakarak kuşun uçarak özgürlüğe yükseldiği o anı düşünmüş ve içindeki gerçek gücü keşfetmişti.

Lidya Beyza AKAR (11-A)

MEVSİMLERİM KIŞ

Seni öyle sevmiş ki bu gözler
Kaybolmuş gözlerin arasında
Hep sana hitap etmiş bu sözler
Söylenmiş gönlünün zindanında

Seni görmeden içten sevmişim
Besbelli abıhayat içmişim
Hapsolmuşum seni seyretmişim
Kim bilir belki hata etmişim

Sen heba ettin güzelliğini
İçime dert ettim sitemlerini
Yıktın viran ettin ümitlerimi
Şimdi mevsimlerim hep kış benim

Halil İbrahim Aydın 11/C

VATAN

Vatan diye söylediğin nedir ki?
Engin dağlar orasında bir cennet
Şafak doğduğunda güler sanki
Ömrünce duyarsın hep minnet

Hakiki zaferdir bu hürriyet
Cenkte yoldaşımdır millet
Hiçbir zaman olmaz bizde gaflet
Her daim var olasin sen vatan

Mehmet Ali Çelik 9/B

Okul Kütüphanemizden bir kare - Siz değerli okuyucuları bekliyor.

SIRT ÇANTASI

Yolculuğa çıkmak istiyorum. Yolunu bilmediğim yolculukta, yoluma yorgunluk eken her şeyi unutarak yorgun da olsam yürümek istiyorum. Önce hazırlık yapmam gerek. Bir sırt çantası lazım bana. Bavul falan değil ha! Sırt çantası. Körpe ruhumu daraltan dertlerin pranga gibi yapıştığı kollarıma başka yük yükleyemem. Sırt çantama neşemi koymalıyım önce. Çünkü o olmadan ne uçsuz bucaksız yeşil tepelerin tadı çıkarılır ne de sonsuz maviliklerin keyfine varılır. Sonra şükürümü koymalıyım, hani sahip olmadığımız şeylerin sahip olduklarımızın kıymetini bildireceği cinsten olanından. Umudum olsun sırt çantamda. Sonsuz... Her tökezlediğimde elimden tutup kaldırsın beni. Merhametimi, samimiyetimi, acılarımı, üzüntülerimi ve heveslerimi koymalıyım sırt çantama. Sevinçlerim, aşklarım, huzurum... Çok mu ağır oldu sırt çantam?

Emircan TOPRAK (11 E)

YAZMAK

Yazmak

İçindekileri anlatmak

Beyaz kağıtla hasbihal

En sadık sırdaşla çıkılan yol

Yargılamadan, sorgulamadan yalnızca dinleyen

Koşulsuz, senden yana ve derdinin dertlenen

Yazmak

Ruhunu boşaltmak

Yuları senin elinde olan kelime katarları

Deh deyince giden ve gemini çekmedikçe durup dinlenmeyen

Nereye demeyen, niçin demeyen, ne zaman demeyen

Senin iradenle varlığını sürdüren yoldaş

Yazmak

Günlerce ve gecelerce

İçinde kopan fırtınaların dindiği liman

Oruçlunun iftarda içtiği bir bardak su gibi aziz

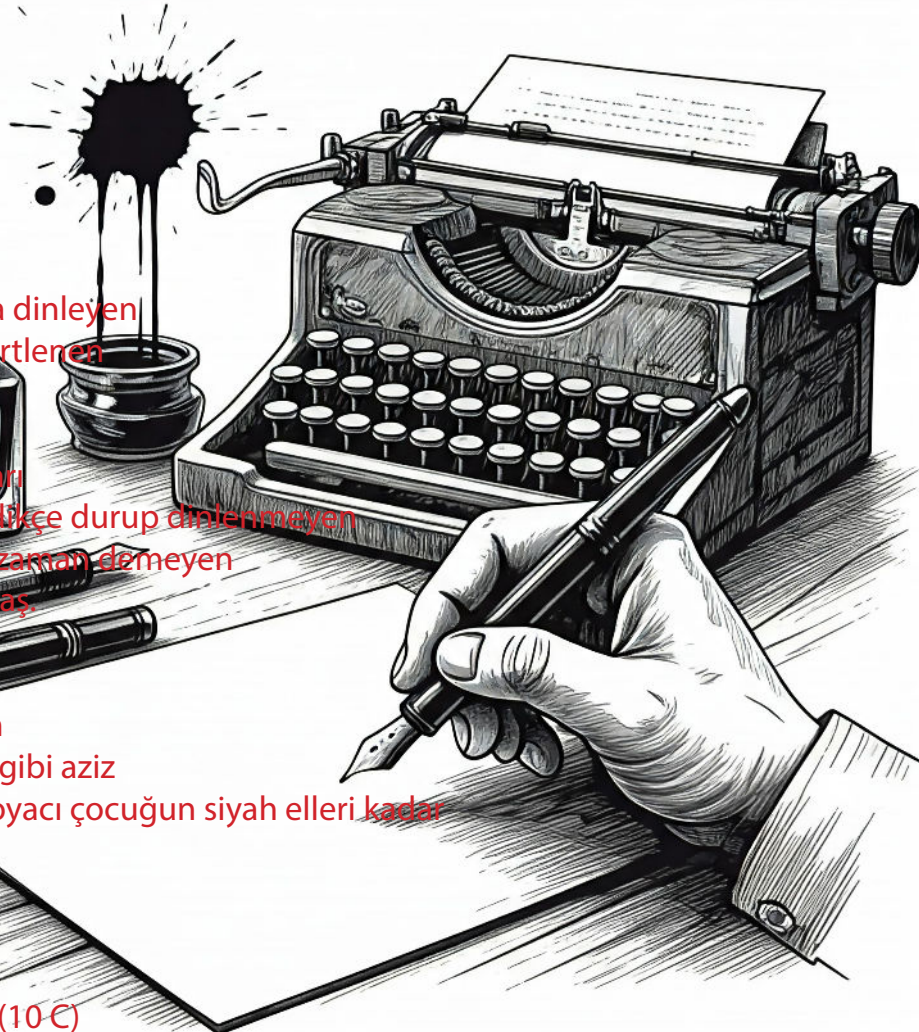
Köşe başında ürkek gözlerle bakan boyacı çocuğun siyah elleri kadar

temiz

Yazmak

Ruhunu iki nokta arasına sığdırmak.

Melek KALI (10-C)

BİLİNMEYEN YOL (1. Bölüm)

Sabahın ilk ışıkları, kasabanın dar sokaklarına ince bir altın demet bırakırken Defne uyandığında güneş nerdeyse tepede olmuştu. Hava sıcak ama rüzgar hafifesiyor ve sabahın serinliği hissediliyordu. Gözlerini ovuşturup pencereden kafasını dışarı çıkardı. Nehrin kenarında çocukluğundan beri gözlerinin aşına olduğu eski bir çınar ağacı vardı. Ama bu sefer ağacın gölgesinde bir şey farklıydı; ağacın bu sabah farklı bir enerjisi vardı. Defne bir anda içindeki garip dürtüyle yataktan fırlayıp bahçedeki çınar ağacının yanına gitti. Çınar ağacının yanına giderken yürüdüğü yol Defne'ye çok farklı geliyordu, sanki uzun zamandır bu yoldan yürümemiş gibi bir his vardı içinde. Adımlarını hızlandırdı fakat nehrin kenarındaki taşlara dikkat etmediği için takılıp düştü, yerden bir süre kalkamadı. Sadece orada yatıp sessizce aklına takılanları bir süre düşündü. Sonra gülümseyerek yerden kalktı: "Hadi ama Defne bu kadar basit bir düşüş için hemen pes edemezsin" diyerek yoluna devam etti. Çınar ağacına geldiğinde gövdesinin etrafındaki dikenli çalılıklar ve sararmış yapraklar ona daha önce hiç fark etmediği bir şekilde tuhaf gelmeye başladı. Bir adım daha atarken toprağın altından bir şeyin parladığını fark etti; bir taş mı yoksa başka bir şey mi? Defne o anki merakla yere eğildi parlak nesneyi çıkardı. Elinde eski bir el yazısı ile yazılmış bir harita vardı harita kasabanın ötesine giden bilinmeyen bir yolu gösteriyordu. Defne'nin kalbi hızla atmaya başladı, daha önce böyle bir yol görmemişti. Bütün kasaba bu küçük köyde büyümüş herkesin gittiği yerler belydi; ama bu harita bilinmeyen bir yeri işaret ediyordu.

Nehrin karşısındaki ormanlık alana doğru giden bir yol, kimse bu yoldan gitmezdi çünkü kimse oranın ne olduğunu bilmezdi. Bir an için tereddüt etti; çünkü nehrin karşısına geçmek büyük bir cesaret isterdi. Ama içindeki o merak keşif duygusu o bilinmeyene adım atma isteği her şeyin önündeydi, haritayı cebine koyarak nehrin kenarına doğru ilerlemeye başladı. Gün ilerledikçe ormanın derinliklerine doğru yol aldı. Ağaçlar sıklaşmaya gölgeler koyulaşmaya başladı, bir an bir ses duydu; ince ince rüzgarın taşıdığı bir fısıldama o an nehrin karşısına geçmenin ne kadar tehlikeli olduğunu fark etti; ama Defne'nin içindeki o merak duygusu onu durduramıyordu. Sonra ormanın kalbinde bir ışık gördü, gözleri büyüdü; çünkü haritadaki işaretlenen yerle örtüşüyordu. İleriye doğru birkaç daha adım attı, birden bir kapı çıktı karşısına. Toprağın içine gömülü yıllardır kimse tarafından açılmamış bir kapıydı, kapıyı itmek için elini uzattığında korkusu yerini merak ve heyecana bıraktı. Kapı açıldı ve Defne içeriye doğru adımlarını attı, içerisinde eski bir el yazısı ile yazılmış yazılar vardı. Defne bunların ne anlama geldiğini merak ediyordu. Defne yeni keşfinde bu yazıları araştırmaya başlayacak.

Defne korkusunu yenerek yeni keşifler yapacağı için sabırsızlanıyordu.

Elif ADANUR-(12 B)

SOKAK LAMBASI

Yollardayım, sessiz ve sedasız yürüyorum.
Bir sokak lambasının ışığı vuruyor yüzüme.
Geçmişin bedelini taşıyorum zihnimde,
Ah, o yük... Değer miydi zihnimde büyümeye?

Her yüz bir sırda, yaşanmışlıklar gibi,
Sahilimde süzülüyor kumlar, sessizce, usulca.
Acımasızca geçti günler, boğuldu zihnimde,
Sessiz ama güçlü bir çığ bedenimde.

Gülerek boğuldu acılarına,
Kum tanesi kadar çok dert, azalmayı bekler.
Ve o zaman gelinceye dek,
Buruk bir gülümseme...

Bir tren kalktı, bavullarla dolu,
Uçsuz bucaksız bir geziye.
Nereye gidiyor ki bu sessiz, vedasız?
Bir şerit gibi geçti düşler, sessiz ve vefasız...

Lidya Beyza AKAR (11 A)

ÇİÇEĞİM

Artık ışık saçmıyordu çiçeğim
Dönmüyordu ışığa güzel yüzünü
Gelmiyordu burnuma mis kokusu
Mazide kalmıştı taç yaprakları, güzelliği

Eğilmişti çiçeğim
Üzmüşlerdi canımı
Kırmışlardı kanadımı
Açmıyordu tomurcukları

Soluyordu ellerimde çiçeğim
Yaprakları dökülüyordu
Yerlerine yenileri çıkmıyordu
Sararmıştı gövdesi
Yitirmişti renklerini

Ölüyordu çiçeğim
Ellerimde parçalanıyordu, tutamıyordum
Daha sıkı sarmaladım yetmedi
Toza toprağa karıştı parçaları

Benim de sönüyordu ışığım birer birer
Eğilmiyordu Kopuyordu Boynum
Solmak kifayetsiz kalıyordu çürüyordum
Çiçeğim! Ben de Ölüyorum

Yunus Emre Yıldız (11/E)

SOĞUK SULAR ALTINDA

Dönerken o soğuk suyun bağırında dert,
Söner mi bu kalpte yanan ateşle fert?
Zihinde dolaşır nice derin hayâl,
Kapanmaz o geçmişin açtığı bedel.

Yüzünde gülümseme, içi harap, viran,
Güçlü görünür ama feryadı bir figan.
Her kahkahasında bir gizli sır saklı,
Acılarla örülmüş her adımı haklı.

Sular akar, temizler mi kara bahtını?
Görünmez o sessizlik, bulmaz ahdini.
Bir gün gelir, çözülsün şu kısır düğüm,
O zamana dek taşır, kalbinde hüzün.

Lidya Beyza AKAR (11 A)

ANILAR

Eğer yeniden başlayabilseydim liseye
İkincisinde, daha çok çalışırdım derslerime
Yaramazlık yapmaz, adam insan gibi dinlerdim dersimi
Çalışkan olurdu, ilkinde olmadığım kadar.
Ciddiyetle yapardım ödevlerimi
Kırletip yırtmazdım lise kıyafetlerimi
Daha çok sohbet ederdim arkadaşlarımla
Daha çok kitap okur, daha çok test çözerdim.
Çizmezdim masayı, sırayı; sökmezdim vidalarını
Akıllı tahtanın kenarına kağıt sıkıştırılmazdım.
Telefonumu kutuya koymamak için kırk takla atmazdım.
Her fırsatta maç yapardım arkadaşlarımla
Ve her golden sonra zıplardım en iri arkadaşımın sırtına.
Haftanın her gününü daha dolu dolu yaşardım.

Her zaman ders kaynatmaya çalışan, dersi bölen olmazdım
Yeniden başlayabilseydim eğer, bunları yapmazdım
Okuldan kaçmaz, durduk yere kimseyle dalaşmazdım.
Ama işte 12.sınıftayım ve biliyorum...
Mezun oluyorum.

Hamîş: Jorge Luis Borgers' in "Anlar" şiirinden esinlenilmiştir.

Yusuf Ziya İLHAN (12 B)

SANCAKTAR

Bir nefer geliyor, elinde bayrak
Ne mutlu yüzdür sendeki Sancak-
tar!
Ailenden, dostundan ayrılarak
Kutlu davana devam et, bayraktar!

Zalimlere karşı bu mukavemet,
Kamerin yükseldiği vakit başlar.
Elbet bozkurtlarındır bu merhamet,
Hüda'dan başka hiç eğilmez bu
başlar.

Kim sana çetin gelecek, zemheri?
Zamanında başlar naralarımız
Ölüp ölüp dirilen bu erleri,
Ölü mü sanar bu imanlarımız?

Emsalsiz bir müdafadır seninki
Alevden tabyalar göğüsler ipi,
Korkma! Zaten mutlak zafer senin-
ki!
Bizi durduramaz ne kar ne tipi.

Deniz SUSAM (11 E)

SESSİZ GEZGİN

Sessiz, buruk bir insan yollarda,
Yalnızlığı taşır kollarında.
Bir yanında hayal kırıklıkları,
Bir yanına sığar tüm anıları.

Terazisi şaşmış, ne haklı ne haksız,
Mutluluk ağır mı, keder mi haksız?
Güvensizlik çeker ruhunu derin,
Bir yol bulur belki, sessiz ve serin.

Ölümün gölgesi düşer adımlarına,
Bekler gibi huzur bir başka yana.
Her nefes bir çığlık, sessiz bir nida,
Gezgin, unutulmuş bir masal kadar
da.

Yol uzun, duraklar bilinmez uzak,
Kendiyle savaşıyor, solgun bir yaprak.
Kim bilir, bulur mu kendini bir gün,
Sessizlik içinde kaybolur her gün.

Lidya Beyza AKAR (11 A)

MANİLER

Ağaçta kestane
Dökülür tane tane
Benim bir arkadaşım var
Dünyada bir tane

Mesut HERGÜL (10 E)

Ozan söyler bizi sözden
Gönül alır bir ezgiden
Dinle de ruhun dolsun
Hikaye çıkar özden

Mendil serdim bir taşa
Başım yükselir arşa
O yar bana gelmezse
Başımı vururum taşa

Heja GEZER (10 C)

Dağ başını kar aldı
Çiçek ortama har saldı
Hayata borçlu kaldım
Boş hayat bana kaldı

Efe ERDOĞAN (10 C)

Havuçlu kekim benim
Sensiz viran şehrim
Bir gelsene yanıma
Gelmesen öleceğim

Ezgi Nur ÖZEL (10 C)

Dalda bir kurşun oldu
Benim yar melek oldu
Ben ki ona hasretim
O bana gelmez oldu

Ruken YILDIRIM (10 C)

Taş üstünde taşım var
Baş üstünde yârim var
Ela gözlüm gelmezse
Musallada naşım var

Fatma BİLİR (10 C)

Sonraki sayımızda görüşmek üzere